

Bruggeling Kurt Defrancq speelt ‘Mannen komen van Mars, vrouwen van Venus’ in De Biekorf

BRUGGE „Je zult me niet horen vertellen dat er op cultureel vlak niets te beleven valt in Brugge. Maar de derde stad van Vlaanderen ondersteunt te weinig het creatief proces”, zegt de Brugse acteur Kurt Defrancq.

„Ik ben de eerste ramp, lang voor de Twin Towers op 9/11 ingestort zijn bij een terroristische aanslag”, vertelt Kurt Defrancq, die op 11 september 1963 in Sint-Michiels het levenslicht zag. Na zijn humaniora bij de Frères is hij een van de vele West-Vlamingen die naar een grootstad uitgeweken is. Aanvankelijk naar Brussel, waar hij het Koninklijk Conservatorium volgde, naderhand naar Gent – waar hij nu nog woont. Over die vele West-Vlamingen die in Gent neergestreken zijn, zette hij ooit in de Minard een monoloog op. „De emigratie van Bruggelingen naar Gent is in drie fasen gebeurd. In de jaren '60 waren het de intellectuelen, onder wie professor Etienne Vermeersch. In de jaren '70 en '80 waren het de troubadours en acteurs, zoals Freek Neyrinck. Nu zijn de handelaars en aan het opschuiven. : de West-Vlaamse middenstanders zijn de Arteveldestad aan het overnemen.”

Zelfrelativering is een van de gaven van Kurt Defrancq, die van zijn mentor Nand Buyl bij KVS één grote les leerde. : „Je moet als acteur het grootste respect hebben voor de man die het licht aansteekt in de schouwburg, want zonder hem speel je in het donker en heb je geen publiek.” De Bruggeling stond als acteur 25 jaar lang op de loonlijst van de VRT, wat hem het etiket ‘komisch acteur’ opleverde. : „Dat is ietwat ten onrechte, want ik heb voor het theater ook in ernstige stukken gespeeld. Theater is mijn grote liefde, de televisie mijn maîtresse. Maar uiteraard is televisie een vergrootglas, het maakt je bekend bij het grote publiek als acteur. Jammer genoeg maakte de VRT al die jaren in hoofdzaak langlopende soaps en komische series. Op die manier krijgt het publiek een al te stereotiep beeld van je als acteur. Maar in Vlaanderen ben je om te overleven verplicht om jarenlang dezelfde rol te spelen. Het ernstiger televisiewerk heeft de VRT de voorbije jaren aan zelfstandige productiehuisen uitbesteed. Als vast acteur bij de VRT mocht ik daarin niet mee spelen.”

Tijdens zijn betoog pro domo haalt Kurt Defrancq eventjes uit naar de bestaande Brugse cultuurhuizen. : „Zij investeren veel geld in het naar hier halen van buitenlandse gezelschappen. Dat is louter receptief. In eigen creaties – in productief werk – wordt weinig geïnvesteerd. Je kunt het vergelijken met een voetbalploeg, die de eigen jeugd weinig kansen aanbiedt maar wel dure transfers doet. Dat is jammer, want op den duur vertrekt die beloftevolle jeugd naar andere oorden. Dat Brugge geen grootstad is, is juist. Maar ze is de derde stad van Vlaanderen. Ter vergelijking. : een stad als Mechelen investeert veel meer in eigen producties. Ik weet wel. : het is onrealistisch om anno 2011 nog te dromen van een Brugs toneelgezelschap. Er zijn kansen gemist, toen De Werf en Het Net fuseerden. Maar de lokale overheid zou artistieke creaties meer moeten ondersteunen.”

Het is dan ook typerend dat een buitenlands productiehuis – het Franse Securent Productions – Kurt Defrancq de kans gaven om op internationale tournee te gaan met ‘Mannen komen van Mars, vrouwen van Venus’. Deze voorstelling is gebaseerd op de gelijknamige bestseller van John Gray. Kurt Defrancq trekt ermee zelfs naar Parijs om in het Théâtre des Gymnases te spelen voor uitgeweken Vlamingen.

Heeft Kurt Defrancq omwille door de vele research bij de voorbereiding van de voorstelling al inzicht gekregen in het voor mannen onbegrijpelijke fenomeen ‘vrouw’? Kurt Defrancq. : „Ik ben tijdens de voorstelling een soort arbiter in de strijd tussen de seksen. Hetgeen ik vertel, is zeer herkenbaar voor het publiek in de zaal. Je ziet echtparen naar elkaar kijken en zeggen ‘zie je wel’. Misschien leidt dit tot begrip en wat meer tolerantie, eens het gelach verstomd is. Feit is dat dit stuk ‘iets tussenin’ is. Het is geen monoloog en geen stand-up comedy. 't Is iets anders.”

„De voorstelling, in een regie van Jan Verbist, illustreert op een komische manier de grote verschillen tussen man en vrouw. We denken zelfs op een andere manier na. Vrouwen kunnen bijvoorbeeld niet begrijpen dat een man vijf keer naast de stofzuiger loopt, in plaats van dat huishoudapparaat mee de trap op te nemen. Of ze zijn boos dat hun man eerst de hond en dan pas zijn echtgenote begroet als hij thuiskomt. Er is daar nochtans een eenvoudige verklaring voor. : die hond loopt nu eenmaal sneller naar zijn baasje toe. En dan zijn er natuurlijk de vele misverstanden over seks”

‘Mannen komen van Mars, vrouwen van Venus’ is volgens Kurt Defrancq een interactieve voorstelling. : „Nadien maak ik een praatje met het publiek. Het is goed mogelijk dat ik de reacties van de toeschouwers gebruik in de volgende voorstelling. Ik ben benieuwd naar de reacties van de Bruggelingen. Ik ben opgegroeid in het bisdom Brugge, maar ik heb nooit geleerd hoe je met vrouwen moet omgaan. De toeschouwers zeggen mij na elke voorstelling. : dat zouden de kinderen op school moeten leren. ! Tegenwoordig weten jongeren allemaal hoe een vagina en een clitoris eruit ziet, maar over de liefde weten ze nog altijd niks.”

Na deze theaterreeks trekt Kurt Defrancq naar... Bratislava, waar hij op uitnodiging van Slowaakse studenten neerlandistiek ‘De buitenkant van meneer Jules’ – een toneeltekst van Diane Broekhoven – zal vertolken...

(Stefan Vankerhoven)#

[Wij hebben vijf gratis duotickets voor onze lezers. Ze zijn voor de eersten die zich vrijdagnamiddag tussen 13 en 16 uur aanmelden aan onze receptie in de Sint-Jorisstraat 20 in Brugge. Info en tickets voor de voorstelling. : \[www.mannenkomenvanmars.be\]\(http://www.mannenkomenvanmars.be\) of \[www.vrouwenkomenvanvenus.be\]\(http://www.vrouwenkomenvanvenus.be\)](#)